

Liefde voor waarheid.

Sprookjes.

Deel 1.

(Oorspronkelijk sprookje).

Op de bodem van de oceaan leeft een koninklijk volkje;

De Ondinen. Zij verschillen van mensen omdat zij geen ziel hebben.

Zij leven in volmaakte harmonie.

Zij kennen de pijn niet van het leven maar ook de liefde is hen vreemd.

Zo leven zij tevreden voort. Behalve de jonge prinses.

Zij zit dagenlang verlangend naar die vreemde wereld daarboven te staren.

Haar vader, de koning die ziet dit en weet dat zij zal gaan.

Hij vertelt haar dat zij door een mensenkind bemind zal moeten worden om een ziel te krijgen.

En dat zij nooit aan het mensenkind mag vertellen wie zij is en waar zij vandaan komt omdat de zee haar dan terug zal halen.

De prinses gaat en in de mensenwereld aangekomen vangen haar ogen een blik die haar doet duizelen; een jongen kijkt haar aan en beiden zijn zij op slag dronken van liefde...

Vanaf dat moment is de prinses beziel.

Ze is dolgelukkig tot het steeds meer begint te knagen dat de man van wie zij met heel haar wezen houdt nooit zal weten wie zij werkelijk is.

Haar liefde verdraagt geen geheimen....

Op een dag vertelt de prinses wie ze is....

Ze roept dat ze nog altijd kunnen doen alsof, maar de zee heeft haar al terug gehaald.

Deel 2.

Soms moet ik wachten (mijn vader sterft 11-11-2017).

De nacht was knisper helder. Sterren fonkelen aan de diep blauwe hemel. Het rode licht achter de wereld van de sterren schemert door.

Daar waar alles geweten is. Jarenlang kwam zij 1 dag in de maand aan land. Zij verliet dan de bodem van de oceaan. De plek waar alle geheimen veilig zijn. Aan land gekomen maand in maand uit, jaar in jaar uit, legde zij haar vissenstaart af en liep zij behoedzaam over land. Geen vloeiende bewegingen maar concrete stappen zette zij dan, heel voorzichtig, soms woest. De zee haalde haar altijd weer terug. Deze keer was het anders. Deze keer was het licht van de maan blauw. Aan land gekomen legde zij haar staart af en zocht zij een plek in het zand. Ze sprokkelde hout en bouwde een vuur, een vuur voor zichzelf. Het geel rode oranje vuur knetterde en de vonken spatte geruststellend om haar heen. Zij zat daar en wist dat het vanaf nu anders zou zijn.... Voor elke schub een ster. De wind blies het vuur steeds weer zachtjes aan. En zij, zij hoefde even niets te doen. Zij wacht daar. Zij wacht op het verhaal dat komen gaat.....

Deel 3.

September 2024. Wibe Veenbaas, belangrijk in mijn leerweg voor mij geweest. Professioneel en persoonlijk. Dankbaar dat ik kort voor zijn sterven nog twee dagen in Friesland mocht zijn bij 2 dagen over Rouw en Liefde. Ik ging ook naar de grond waar mijn voorouders leefden.

In de kerk bij het afscheid van Wibe zie ik de vredesvogel verschijnen voor mijn geestesoog. Ik hoor Wibes stem door mij heen: Volg de aard van je wezen. De volgende dag tijdens het lopen met de hond “zie” ik de vogel weer. Het takje valt uit de bek.

Het was voor mij het moment dat ik besloot te stoppen met de Master begeleidingskunde. Geen lichtzinnig besluit. Een botsing met de werld buiten mij en de wereld in mij. Een levenslang thema in mijn leven. Ik in de wereld-de wereld in mij.

Ik schreef:

Er was eens een tovenaars die met zijn ogen, handen, woorden en Liefde de mensen wist te raken en te bewegen. Ze zat jaar in jaar uit bij hem op school, de prinses, al een tijdje zelf koningin. De vader koning was alweer jaren achter de sterren, daar waar alles geweten is. De moeder koningin deelde haar magie als vanzelfsprekend.

Haar zorg en Liefde en altijd weer zoeken naar wijsheid voeden de (prinses) koningin. De koningin en koning ontvingen 3 pracht zonen van het leven. De koningin (niet vergeten wie zij was als prinses) was toegewijd aan de prinsenjongens wegwijs maken in het leven. Ze wilde de magie van het leven zo jong mogelijk aan ze meegeven. Ze bouwde een magische wereld voor haar kroost. De koning denderde met zijn wereldse blik dagelijks door haar magische wereld en op een dag was de situatie onhoudbaar. De koningin vluchtte weg met haar jongens en verliet het kasteel en haar toverkracht leek onvindbaar te zijn. Ze oefende met haar tovenaarsstudenten maar haar verdrietige hart leek de magie niet meer toe te laten. Ze haalde al haar diploma's, kende alle tovenaarsrecepten maar ze voelde het niet. Na een periode van wikken en wegen besloot de koningin terug te keren naar de koning. De koning was nors en ontevreden en de koningin voelde elke dag meer en meer dat ze haar toverkracht moest terugvinden. Ze zocht naar een recept om de koning te bevrijden uit zijn greep van 'kwaad'. De koningin besloot de wereld in te trekken om de koning beter te begrijpen. Wel nam zij haar toverrecepten mee. Er bleken heel veel mensen door haar magie geraakt te worden. De koningin wist niet zo goed wat ze hier mee aan moest. Ze ging immers om te begrijpen wat de koning bezielde. Jaar in jaar uit bracht ze al de verzamelde verhalen van de mensen die ze mocht 'betoveren' naar de bodem van oceaan. "A mermaid has no tears, there fore she suffers more" gold niet meer voor de koningin. Zij hilde dagelijks om het leed dat ze zag om haar heen.

Ze begreep steeds beter dat de koning zijn hart van steen had gemaakt om "in" de wereld te kunnen zijn en toch knaagde het aan haar. Haar Liefde verdraagt geen geheimen, zij wil zuiver leven met het risico van de pijn van het leven erbij. De prinsen jongens zijn ondertussen de wereld in.

Hun harten vindbaar voor de koningin, wel met een laagje steen ombouwt om weerbaar te zijn. Dat leren ze van de koning. Gelukkig maar. Op een dag voelde de koningin dat de Toveraar waar zij haar lessen leerde niet lang meer hier zou zijn. Ze zat nog 1 keer naast de tovenaar en voelde dat hij aan het gaan was. Op weg naar het rode licht, de wereld achter de sterren. Daar waar alles geweten is. Ze begreep diep dat de Liefde zich niet laat zien als zij zelf haar hart niet volledig opent. Zij begreep diep dat de Liefde geen geheimen verdraagt. Niet haar Liefde, maar De Liefde verdraagt geen geheimen. De koningin droomde over de Phoenix die door het hart van de Toveraar heen binnendrong en hem via de keel mee naar boven nam.....ze wist dat de overgang nu heel nabij was. De Toveraar had zijn opvolger eerder al aangewezen. Uit de stille diepe kracht van de Moederaarde Tovenares vormen zich prachtige woorden gevuld met sterrenstof wanneer de oude meester sterft. De tovenares die weet heeft van de wereld achter de sterren liet haar volle stem door de kerk klinken en de leerlingen werden gedragen door haar Helderheid en Liefde.

Ze sprak de woorden:

Hij kon toveren met taal,

stenen zacht maken,

vuur uit water en regen uit dorst.

Zijn schaatspak met het logo van Levinas, Spinoza op zijn bagagedrager,

vertelde hij verhalen over de bron en van zilveren vogels.

Wetend, vallend, struikelend in de zoektocht naar essentie.

Leerling en leermeester tegelijk.

Zo wil de koningin verder leven, leerling en op weg naar meesterschap tegelijk.

Misschien leert de koning ook over stenen zacht maken. De koningin wenst het, voor de prinsenjongens en zeker ook voor haarzelf.

In de gemeenzame ruimte van de ademende harten kan de Liefde worden aangenomen en worden doorgegeven. Ze is bereid te openen en te vallen in onmetelijke diepten van eenzaamheid en gemeenzaamheid. Zij gelooft onafgebroken dat daar waar de wereld van de sterren, de diepten van de zee, het ritme van de natuur en de mens met open geest, hart en lichaam samenkomen de hemel op aarde zich kan tonen. Haar wezen is er op ingesteld. Haar lichaam wijst haar de weg.

Vandaag huilt de koningin om het verlies van de grote tovenaars die de harten van steen wist te verzachten, mist ze de vader koning achter de sterren en weet ze weer:

De wereld heeft magie nodig om vuur uit water en regen uit dorst te maken.

Deel 4.

Juli 2025. Overgangen-de jongens zijn nu een jaar het huis uit. Ik zit aan zee in Biarritz en besef diep dat er veel van wat gevormd is nieuwe vorm mag vinden.

Ik schreef:

Daar zat ze dan.

Haar vissenstaart afgelegd, het kistje op de bodem van de oceaan gevuld met talloze verhalen. De plek waar alle geheimen veilig zijn.

Het vuur smeult en zij, zij heeft geen idee wat komen gaat.

Haar huid is flinterdun, haar hart vol en leeg tegelijkertijd, een beetje beurs...

Haar geest altijd weer beweegelijk.

De zee geeft en neemt woest.

Ze zit daar en beseft in een helder ogenblik dat ze haar meerminnen bestaan definitief moet verlaten. Het valt haar zwaar.

Jaar in jaar uit kwam zij 1 keer per maand aan land.

Jaar in jaar uit leefde zij aan land en dook zij 1 keer in de maand naar de bodem van oceaan.

Het kistje steeds voller gevuld met de diepte van verdrietige intense soms onvoorstelbare levensverhalen.

En nu was het tijd om alles te gaan laten.

Het kistje, haar vissenstaart, het vuur....

Zij wist dat ze zou gaan vliegen

Haar wezen doorlaatbaar.....

Bijna nooit zie je een vogel in de lucht zich bedenken, zwenken terug

De moederkoningin schreef ware woorden na het overlijden van de vader koning:

Dochter

Droom, droom,

droom als je blijft je dromen

zoals de adelaar zijn vleugels spreidt

ruim, ruim, ruimer

weids

daarin geborgen ben jij

het vuur is jouw domein

helder warm verbonden,
vlammend
reikend naar de hemel

het water
doorwaadbaar
blust je hitte,
geeft je vleugels,
sterk en doorlaatbaar
als de grond te heet
wordt onder je voeten
dan stijg je
dan stijg je weer..
Onbereikbare verten

zijn jou nabij. *Anja Tieleman januari 2019*

Het zout uit de tranen van de koningin dochter, ooit prinses, misschien ooit moeder koningin zullen herinneren aan het meerminnen leven en de schatten verzameld op de bodem van de oceaan. NU is het tijd om vleugels uit te slaan, te vertrouwen op de wind en het wetende hart. Zonder voorbehoud vallen en bewogen worden....

1 van de grote Liefdes van de prinses, vuurvogel was hij, had het al gezien.....

De vogel zal altijd weer vliegen.....

De koning en de koningin kondigde de geboorte van hun prinsessen kind aan met het symbool van de vogel,

Ze kon de aard van haar wezen niet veranderen

Ze zal haar vleugels wijdt spreiden

Haar wezen door de wind gevonden....

De stem van haar hart zal klinken.

Vanuit onbereikbare verten ben ik jou nabij.

Kom, laten we een vuur bouwen en spreken vanuit het goud van ons hart

Op dat we mogen vallen in de waarheid van ons wezen

Daar waar alles geweten is, met Liefde voor ieders waarheid.

Klaartje Marije *Juli 2025.*

Terbregseweg 38 3056JS Rotterdam 06-42217113 marijesjoorda@gmail.com

IBAN: NL05 INGB 0006253520 KVK: 24455262 BTW-id NL001767005B81

voor systemische
begeleidingsvraagstukken

registercoach

psychosociale therapie,
systemisch werk, rouw
therapie, relatie therapie

klachtencommissie

kwaliteitsregister

registratie

beroepscode